

Čís. 4152.

Čelila-li vyhrůžka k vynucení práva pachateli příslušejícího, nebo, mohl-li se pachatel důvodně (třebas mylně) domnívati, že takové právo má, nejde ani o skutkovou podstatu přestupku podle § 1 zák. o útisku.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1931, Zm I 378/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 5. dubna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 1 zák. o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku, ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmátečný a věc přikázal nyní příslušnému okresnímu soudu v Říčanech, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Jak již nejvyšší soud opětovně vyslovil, liší se skutková podstata zločinu vydírání podle § 98 písm. b) tr. zák. a přestupku podle § 1 zák. o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. jen intenzitou pohrůžek, a není dán ani ten ani onen trestný čin, směřovala-li pohrůžka k vynucení práva pachateli příslušejícího, neb i jen práva domnělého, mohl-li se pachatel důvodně, třebas i mylně domnívati, že takové právo má. Nalézací soud výslovně zjistil, že obžalovaný hrozil Václavu C-ovi, by na něm vynutil svoji mzdu, nezabýval se však otázkou, zda obžalovanému skutečně nárok na mzdu příslušel, nebo zda se aspoň mohl důvodně domnívati, že mu nárok ten přísluší. Je tudíž stížnost v právu, pokud s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká napadenému rozsudku tento nedostatek, a je v právu i, pokud uplatňuje zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř., že nebylo vyhověno návrhům obžalovaného na provedení důkazů v onom směru.

Čís. 4153.

Pro posouzení způsobilosti vyhrůžky vzbuditi v ohroženém důvodné obavy záleží na tom, zda má ohrožený při objektivním uvážení všech okolností důvod, míti za to, že pohrůžka bude splněna.

Okolnosti, z nichž se usuzuje na důvodné obavy ohroženého, musí tu býti v době činu a musí býti ohroženému známé.

Spadá sem hrozba závažným zlem (vraždou) za účelem překažení práce nestávkujících.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Zm I 24/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 25. listopadu 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že soud řešil nesprávně otázku, zda byla vyhrůžka obžalovaného způsobila vzbuditi v ohroženém M-ovi důvodné obavy, an přihlíží při tom i k okolnostem, jež nebyly ohroženému známy (že se obžalovaný choval surově a je prchlé povahy), jakož i k okolnosti, o níž se dověděl ohrožený teprve později (vyhrůžka v lístku připevněném na plotě domku M-ova). Podle zákona jsou pro posouzení způsobivosti vyhrůžky vzbuditi důvodnou obavu v ohroženém rozhodně kromě důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, okolnosti a osobní povaha ohroženého. Záleží vždy na tom, zda má ohrožený při objektivním uvážení všech okolností důvod, míti za to, že pohrůžka bude splněna (rozh. čís. 3193, 2891 sb. n. s.). I když jest dáti za pravdu zmáteční stížnosti, že okolnosti, z nichž se usuzuje na důvodné obavy ohroženého, jednak musely býti ohroženému známy, jednak musely tu býti v době spáchání činu, — takže se soud neprávem dovolává také okolností, o nichž nezjišťuje, že byly obžalovanému známy, a okolností, o nichž se dověděl dodatečně, nemá přece tato vada v souzeném případě významu, ana je tu skutková podstata zločinu podle § 98 b) tr. zák. již proto, že jest zjištěno, že obžalovaný hrozil závažným zlem, vraždou, a že hrozil za okolností pro ohroženého velmi tísnivých, v době, kdy »vší mocí« hleděli stávkující jednotlivci překaziti práci nestávkujícím, takže museli býti doprovázeni četnictvem do práce i z práce v době, kdy demonstrující dav vnikl až na dvorek M-ův, takže musel býti odtud vypuzen četnictvem, — kteréžto okolnosti v rozsudku zjištěné již o sobě odůvodňují závěr soudu, že pohrůžka obžalovaného jednak vzhledem k důležitosti zla, jímž bylo hrozeno, jednak vzhledem k okolnostem a k poměrům ohroženého, byla způsobila vzbuditi v něm důvodné obavy.

Čís. 4154.

Souběh přečinu podle § 45 a přestupku podle § 47 zák. čís. 218/1926 není možný.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 45 zák. o právu původském stačí eventuální zlý úmysl.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Zm I 401/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. prosince 1929, pokud jím byl obžalovaný Karel K. zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin zásahu do původcovského práva podle § 45 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., a obžalovaní Karel K. a Alois M. byli zproštěni podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek § 47 čís. 1 téhož zákona, mimo jiné z těchto